Wolfgang Klein - Problema mea

Problema mea ...

... este, drept sa vă spun, foarte neplăcuta. Caci să stai întins într-un sicriu în care nici nu te poți întinde ca lumea, nu-i prea comod. Ce să mai vorbesc de posibilitatea de a mă culca pe o parte. Biata mea nevastă sigur nu a avut destui bani ca să - mi cumpere un sicriu de calitate. Mortul e mort şi nu ştie în ce e îngropat. Ei na, bine că nu ştie, că şi-ar face griji. O aud câteodată plângând când vine la mormântul meu ca să-mi pună nişte flori şi să aprindă o lumânare. Când a fost ultima data? Nu-mi mai amintesc exact, dar a trecut ceva timp. Pe vremuri, când mai trăiam, îmi era sila să stau numai pe spate. Trebuia să am loc să mă tăvalesc în pat noaptea, ca pe plaja.

Şi acuma? Stau tot pe spate şi mă uit în acelaşi punct al capacului. Mai ales că nu e lumină. Ştiu că şi dacă aveam curent electric, tot nu ar fi destul loc să citeşti o carte, că nu ai cum s-o ții in mână. Poate e mai bine aşa, că ar trebui să arda lumina zi şi noapte. Ei, la prețurile actuale ... Măcar dacă-mi puneau nişte reviste înauntru. Probabil au uitat şi s-au gândit că nu e destul loc pentru o bibliotecă. E prea strâmt şi întunecat locul ăsta. Parca aveam puțin mai mult loc în garsoniera nostra. Şi acolo era umezeala asta. Înainte de a fi dabranşați de la rețeaua centrala de încalzire, era mai bine că se mai uscau pereții, dar parcă aici totuşi e puțin mai umed. Nu-mi place umezeala deoarece mă pot îmbolnavi. Sunt o fire mai sensibilă. În timpul vieții, cum stăteam puțin în curent sau nu aveam şosete mai groase, una două răceam şi mintenaşi ajungeam cu febră în pat. Cum am mai spus, sunt o fire mai sensibilă...

Singura mea bucurie ca mort este aceea, că nu m-au ars în crematoriu. Va dați seama că eram numai un mic pumn de cenuşă într-o urna. Atunci în mod sigur nu aveam probleme cu frigul şi umezeala. Cred totuşi că la urmă este egal dacă eşti ars sau îngropat, tot te vaiți de una, de alta. Principalul că m-am obişnuit repede cu situația. Am de ales?

Alternative nu sunt, deşi ar trebui să gasesc un mod de colaborare cu viermii şi insectele din vecinătate. E plin la mine în sicriu. Până acum ne-am aranjat cumva. Cred că şi-au dat seama, că şi morții au drepturi şi nu numai gândacii sau viermişorii aştia albi şi graşi. În orice caz era mai suportabil să fi fost mâncat de vecini, dacă aveam şi puțină muzică. Pe lumea cealaltă ascultam tot felul de muzică, chiar cântam când dădeam cu aspiratorul. Din cauza aceasta aveam probleme cu vecinii. Ăia măcar nu m-au mâncat. Apropo de mâncare, dacă-mi puneau şi o ladă de bere înauntru, nu mă suparam. La faraoni în Egipt a mers, de ce să nu meargă şi la noi. Mi-au pus puțina stofă ieftină pe pereții sicriului şi asta a fost. Măcar dacă nu era roşie. N-am vazut roşu destul în 45 de ani glorioşi? Nici să te speli nu poți. Cred că nu-şi dau seama, că şi morții au nevoie de igienă. Nu-i vorba, nici în timpul vieții nu prea aveam apă, că în blocul nostru rețeaua nu avea putere să ajungă pâna la etajul 4. De apă caldă nici nu mai pomenesc.

Când simt că mă gâdila câte un animal la picior încerc să-i spun cu voce tare să nu mă scoale din somn şi să mă lase în pace că mă dâdilă. În nas sau urechi nu e aşa de rău, dar la picioare…De fapt se baga în toate găurile corpului meu. Asta avea voie numai soția mea, iubirea vieții mele - Ana. Dar cum nu pot să mă mişc prea bine, nu am cum să-i alung.

Oare mi se pare, sau am auzit cum sapă cineva deasupra mea. Ce porcărie! Nici aici nu ai linişte. Ca la bloc. Tot timpul se jucau copiii fotbal, urlau alarmele maşinilor, se certau vecinii şi acum te scoala săpând. Îi aud deja cum zgarie cu lopata pe capacul sicriului. Se miscă. Aud cum bate cineva cu un ciocan. Mă dor urechile. Deodată aud voci. Cineva vorbeşte!

“Urăsc să scot morții din groapa, domnule comisar. Credeți într-adevăr că l-a otrăvit soția?”

“Da Mitica, eu zic că da. După ce doctorii îl deschid şi analizeaza totul o să ştim mai multe. «

Ce, ați înnebunit? Să mă tăiați pe mine? Acum când m-am obişnuit în sfarşit cu noua situație?